Komunikat Nr: 13-14 Lwów 17·II·1945

I· Sprawy polskie:

Komunikat końcowy z konferencji 3-ch sprawił nam wszystkim ogromną i przykrą niespodziankę. Ale tylko początkowo. Zanalizowanie komunikatu wybitnie zmienia początkową ocenę. ~ A więc komunikat zajmuje się szczegółowo jedynie wojną z Niemcami i ich likwidacją. Inne sprawy traktuje pobieżnie i niedokładnie, niektóre zaś zupełnie pomija - sprawa polska traktowana jest podobnie. Po prostu chodziło o to aby Niemcom odebrać wszelką nadzieję i zmusić ich do kapitulacji. Reszta spraw jest odsunięta na przyszłość, a może nawet inaczej załatwiona niż to podaje komunikat.

Rząd Polski 13·II·br. ogłosił protest. Ani Rząd Polski, ani naród Polski nie może uznać uchwał konferencji, tyczące się Polski za wiążące. Wodzernie do wojska polskiego wzywa Rząd do dalszego pełnienia swych obowiązków z godnością i spokojem w braterstwie broni z aliantami zachodnimi.

~ Wyjątek z oświadczenia Prez. Roosevelta z r. 1942 - „Naród Amerykański ślubuje ponieść" wszelkie ofiary, użyć wszystkich sił i środków, aby przywrócić Polsce wolność." ~

Protest też ogłosiło Radio Brytyjskie, a Radjo Polskie nadal nadaje swoje audycje zapowiadając wszystkie przedwojenne rozgłośnie polskie, z Wilnem, Baranowiczami i Lwowem włącznie.

Prasa brytyjska i amerykańska nabrały wody w zęby i bardzo skąpo piszą o konferencji. Dzienniki podkreślają sukces konferencji odnośnie Niemiec. „Evening Standart" określa, że konferencja stanowi kamień probierczy zgody i siły sojuszników. „Daily Telegraph" podkreśla że Niemcy muszą obecnie zrozumieć, że wszelkie nadzieje na rozłam wśród aliantów upadły.

Radio niemieckie z 13·II·br. ocenia konferencję na swój sposób. 3 idjotów zjechało się na Krym, aby się wzajemnie oszukać. Ale Stalin wykiwał pozostałych. Sprzedali mu Polskę, a teraz łudzą się, że nad Rzeszą pojawią się białe flagi; to jednak się nie zdarzy.

Ale największą rewelację i pewne wyjaśnienia z przebiegu konferencji dał artykuł „Izwiestia" p.t. ~ „Konferencja czy wymuszenie?!". Autor artykułu z oburzeniem mówi, że z jednej strony odbywa się konferencja, a z drugiej grożą Sowietom. Chiny trzymają na granicy sowieckiej wielką armię, Turcja jest uzbrojona po zęby i jeszcze ma otrzymać 12 tysięcy samolotów. W Iraku stoi milionowa armja brytyjska, podczas gdy na zachodzie słabe siły alianckie ledwie się poruszają; przeciwko komu więc szykują się armje na wschodzie!?

Artykuł ten jest zdarciem zasłony z konferencji, można sądzić że komunikat końcowy nie odpowiada przebiegowi obrad, że były one burzliwe i nie doprowadziły w wielu wypadkach do porozumienia. Komunikat ma jedno na celu, wbrew rzeczywistości pokazać Niemcom wielką zgodę aliantów. – Nie ma więc powodu do zaniepokojenia z powodu konferencji. Wykazała ona rażące tarcia wśród aliantów, a jej postanowienia są tylko odsunięciem drażliwych spraw na nieco później.

W Genewie ukazała się broszura - André Renois p.t. „Varsovie" w której autor analizuje działania gen. Bora i stwierdza że, uderzenie na mosty na Wiśle, otwierało drogę do szybkiego pochodu wojsk sowieckich na zachód, co mogło decydująco wpłynąć na działania na tym froncie. W przedmowie red. Dz. „Lausanne" George Regardi – zaznacza że Naród który wykazał taką siłę ducha i moralności nie może zginąć!

II. Sytuacja na frontach:

Zachód: Dalsze postępy wojsk alianckich w rejonie Kleve i Goch. Cały Luxemburg oczyszczony. Wzięto m. Vrant. Na terenie Holandji Niemcy wysadzili tamy i stawiają zacięty opór. Zajęto Prüm.

Wschód: Wojska Sowieckie zdobyły Pr. Iławę, Elbląg, Chojnice i podchodzą pod Nowy Szczecin, zdobyły Piłę, gdzie wzięły 12 tysięcy jeńców do niewoli. Dalsze walki w Poznaniu, okrążonym Wrocławiu i Głogowie. Zajęto Legnicę, Strzegau na płd.-zach. od Wrocławia. Osiągnięto rzekę Nissę Łużycką pod Zgorzelicami.

Daleki wschód: Adm. Nimitz przeniósł swą główną kwaterę z wysp Hawai na wyspę Guam, odbitą obecnie, dawną bazę amerykańską.